

הנערה והכלבלב.

מאיטלקית מרים דביר

חיה פעם אלמנה עם שבע בנות. הן היו עניות מאוד, והתפרנסו ממלאכות שונות - תחרה, הטלאות, תיקונים וכו'. יום אחד בזמן שעבדו אמרה בת אחת "אמא, מאוד מתחשק לי לאכול מעט צלי טלה, וקשה לי להתפטר מהמשאלה הזאת." "טוב בתי" ענתה האם "הראשונה תגמור את עבודתה, תלך לקנות בשר טלה ונכין לנו ארוחה."

הבת הבכורה גמרה ראשונה את עבודתה, והאם אמרה לה "לכי והביאי את עמלך ללקוח, וכאשר תקבלי תשלום עבורו תוכלי לקנות את בשר טלה." הבת הלכה ואחרי שקבלה כסף קנתה את הבשר ובקשה שישימו אותו בקרטון. בדרך חזרה עברה ליד שער גדול ונאה עם סמל מעליו. והנה יצא לקראתה כלבלב קטן מאוד, חטף לה את קרטון

הבשר מהיד וברח חזרה דרך השער הגדול. הנערה חזרה הביתה בוכייה ללא בשר. "אין דבר בתי!" נחמה אותה האם. בינתיים גם הבת השנייה גמרה את עבודתה וגם היא הלכה לקנות בשר טלה. כאשר הגיעה עם הבשר לשער הגדול, יצא הכלבלב ולקח גם לה את הבשר. "אוי, הוא עשה לי את זה!" צעקה הבת השנייה וחזרה הביתה ללא בשר. "אין דבר" אמרה האם. אחת אחרי השנייה הלכו הבנות לקנות בשר ולכולן קרה אותו הדבר. לבסוף הגיע תורה של האחות השביעית, הצעירה מכולן, התמימה יותר, אך גם אמיצה ביותר. היא אמרה לעצמה "כשעכשיו אלך, אשים לי את החבילה עם בשר על הבטן מתחת לחצאית. הכלבלב לא יוכל להרים את הבגד על מנת לגנוב לי אותה. וכך עשתה. קנתה את הבשר ושמה אותו מתחת לחצאית. אולם כאשר הגיעה ליד השער הגדול שוב יצא הכלבלב, הרים לה את הבגד וברח עם החבילה. "אה! לקחת לך את החבילונת! עכשיו אבוא אחריך!" אמרה הנערה.

היא נכנסה דרך השער הגדול ומצאה בית, ובכניסה ראתה שש חבילות קטנות. יחד עם החבילה שלה היו אלה שבע, אך הכלב נעלם. "אלוהים, איזה בית יפה ונקי, לא כמו שלנו שכולו מלוכלך קטנטן ומלא ג'וקים." היא מצאה במטבח שמן לטיגון ומחבת והחלה להכין את הבשר. לאחר מכן יצאה אל המרפסת וכשראתה אישה שעוברת לידה ביקשה "גברתי הנאה, תגידי לאמי שתבוא אלי עם אחיותיי, אני נמצאת בבית הזה." האם והאחיות הגיעו לבית. כעת היה בשר וגם לחם, ויין והן אכלו ושתו, השתכרו ונרדמו במהרה. רק הבת השביעית, הצעירה, נשארה ערה, לשמור עליהן. בלילה שמעה הצעירה צלצול של פעמון - דין, דין... השעה עשר, דין, דין... השעה אחת עשרה, דין, דין... חצות. ובדיוק בחצות נשמע קול "אני נמצא על המדרגה השביעית, האם אוכל לעלות? כן או לא?" הנערה פחדה ולא ענתה. אך הקול אמר שוב "אני נמצא על המדרגה השישית. האם

אוכל לעלות? כן או לא?" אבל הנערה שתקה. "אני נמצא על המדרגה החמישית. האם אוכל לעלות? כן או לא?" סוף-סוף הנערה אזרה אומץ והלכה אל המדרגות על מנת לראות מי השואל. היא ראתה שם את הכלבלב שחטף לה את הבשר. "עלה, עלה!" אמרה הנערה מבוהלת. הכלבלב עלה במדרגות. כאשר הגיע קרוב אל הנערה אמר לה: "התרצי לעשות לי חסד? אם תעשי זאת כל הבית הזה, כל הזהב שיש לי, יהיו שלך. רק תעזרי לי." "אדוני, כן, אדוני, כן, כל אשר תרצה" ענתה הנערה בתימהון. היא הבינה שהכלבלב הוא רוח רפאים. "מחר" המשוך הכלבלב "הציצי מן המרפסת. ממול גרה צעירה שהייתה הארוסה שלי, והעמידה פנים שאוהבת אותי. יום אחד לקחה את הסכין הזה, שאת רואה כאן, והוא עדיין מלוכלך מדם, והבוגדנית רצחה אותי וקברה בגינה. אנא תנקמי את נקמתי. עליך לקרוא לה ולהזמינה הנה. היא תבוא על מנת לראות שוב את

הבית. הזמיני אותה לשבת על כסא הזה ואמרי לה "איזה שער יפה יש לך! אוכל לסרק אותו?" היא מתוך זחיחות הדעת תענה בחיוב. לכי, כאילו לקחת מסרק אבל קחי את הסכין הזה והרגי אותה, כפי שהיא עשתה לי. אחרי כן קברי אותה בגינה, במקום אותו אראה לך."

הוא הביא אותה אל הגינה והראה לה איפה הקבר שלו. "אני קבור כאן ואת תשימי אותה על ידי. ארוסתי רצתה את כל רכושי לעצמה בלבד, במקום זאת לא יהיה לה לא כלום. אני זה שגנבתי את הבשר מכל אחיותיך על מנת לראות מי הכי אמיצה, ובחרתי בך. אם תנקמי אותי לא תצטרכי עוד לעבוד, כי תהיי עשירה."

הנערה הסכימה, על אף שהייתה מבוהלת מאוד. למחרת חכתה שאחיותיה ואמה תרדמנה לאחר ארוחת הצהרים ויצאה למרפסת. בבית ממול ראתה נערה יפהפייה והבינה שזאת הארוסה המרשעת. היא קראה לה "צעירה יפה, אנא תעלי אלי. אראה לך את ביתי!" הצעירה היפה באה

מתוך סקרנות וטיפשות. הנערה קבלה אותה, הציעה לה לשבת על כסא קטן ואמרה לה "כמה יפה השער שלך! התסכימי שאסרק אותך?" "ברצון, אני אוהבת שמסרקים אותי!" ענתה הרוצחת. ואז הנערה הלכה לחדר השכן, לקחה את הסכין, חזרה והרגה את הצעירה. אחרי כן הביאה אותה אל הגינה וקברה אותה ליד קרבנה. את יתרת היום עברה בחברת אמה ואחיותיה כאילו לא קרה לה כלום.

כשהגיע הלילה ומשפחתה הלכה לישון, הנערה נשארה ערה וחכתה לכלבלב. "דין, דין... השעה עשר, דין, דין... השעה אחת עשרה, דין, דין... חצות. בקושי נשמע צלצול חצות, ואז שמעה הנערה "אני נמצא על המדרגה השביעית, האם אוכל לעלות? כן או לא?" הפעם היא ענתה מיד "עלה, עלה," והכלבלב עלה. "תודה, עשית עמי חסד ועכשיו עלי לפצות אותך. זהו מפתח הבית וזהו מפתח לזהב. עכשיו לא תצטרכי עוד לעבוד, כי תהיו עשירות. תודה לך ולמשפחתך. סוף-סוף

אוכל לנוח בשלום, כי לארוסתי אותו הסוף כמוני
ובמקום שהיא תתעשר, הפכת את לעשירה. " אזי
נעלם הכלבלב בהשאירו את הנערה בעלת מזל
עצום. מהיום הזה והלאה היא ומשפחתה חיו
בעושר.

אנו כאן ואתם שם. (מאיטלקית)